

Дълго още той крачи по ливадитѣ. Едно-двѣ, едно-двѣ, ждрапаха дългитѣ му червени крака, едно-двѣ, едно-двѣ, климаше важно и черниятъ фракъ отдирѣ му. А короната, хубавата златна корона той наистина остави. — „Що ми е? не се яде!“ — си е рекълъ сигурно той.

Па кой знае? — може би, най-послѣ ималъ е и право?

Прѣв. И. К.

Книжката била крива!

Пакъ Минка — кой други? Видѣла веднажъ на картинка, какъ глѣзено момиче захвърля кукли и картини. Леля ѝ дума:

— Вижъ Минке, това си ти!

И ей я сега, люто-сърдита, кжса картинката отъ книгата.

Зеръ, книжката е крива, дѣто и Минка е като момичето на картинката!